

ТУРИЗМ

Повратак зе

46

1. јул 2015.

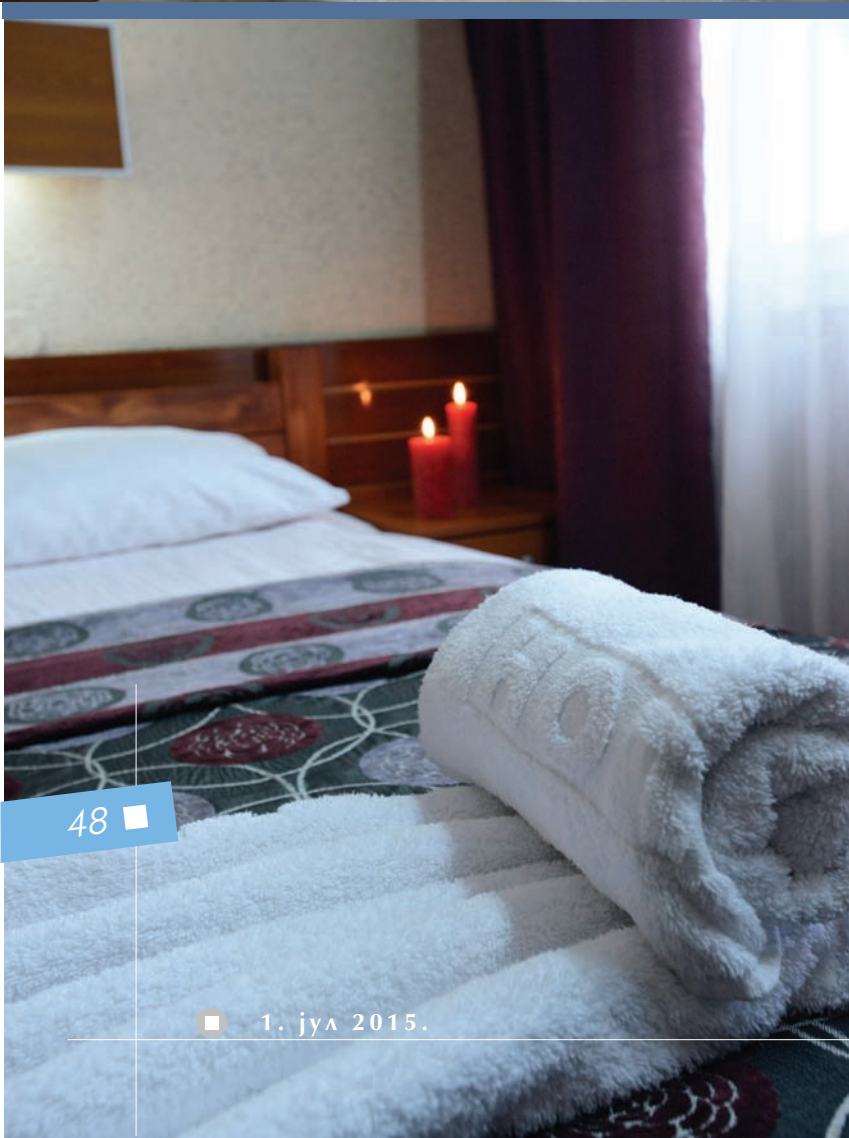
У ГОСТИМА ВОЈНОЈ УСТАНОВИ „ТАРА“

ЛЕНОЈ ЛУЦИ

Да ли због беспарице или неинформисаности, међу гостима хотела „Оморика“ и „Бели бор“ готово је занемарљив број припадника Војске. Према незваничној статистици ове војне установе, тек око три одсто запослених у систему одбране искористило је могућност да по знатно нижим ценама од оних које важе за остале госте проведу одмор на овој планини.

Планина Тара је, без сумње, један је од бисера природе Балкана. Већ 35 година ова лепотица западне Србије ужива заштиту државе као национални парк прве категорије. Две трећине њеног пространства од скоро 20.000 хектара прекривено је густом четинарском шумом, где живи око 1.000 биљних и више од 300 животињских врста, међу којима има и ендемских. Зато и не чуди што прибежиште од градске вреве и лети и зими на овој планини проналазе хиљаде туриста. Мноштво школа и предшколских установа управо на Тари организује рекреативне наставе, а познати спортски клубови припреме за такмичења.

Војна установа „Тара“ располаже с два најзначајнија хотела на планини Тари. „Оморика“ је више од три деценије непревазиђена када је реч о понуди хотелских садржаја и квалитету услуге. Иако носи „само“ три звездице, „Оморика“ пружа услуге и удобности својствене хотелима знатно више класификације. Гости „Белог бора“ углавном су они најмлађи, којима је у првом плану рекреација и разонода.

АКО ЖЕЛИТЕ МИР...

Могло би се рећи да је Тара у туристичком погледу неоправдано остала у сенци суседног Златибора, који је последњих година постао велико градилиште. Улагање у развој туризма учинило је да Златибор постане најпознатија, али и најскупља туристичка дестинација у Србији. Међутим, иако су ове две планине удаљене тек нешто више од пола сата возње аутомобилом, посећују их две посве другачије врсте туриста. Пут Чајетине углавном крећу људи жељни луксузнијег смештаја и ноћног живота. С друге стране, посетиоци Таре су пре свега љубитељи природе, који одмор проводе уживајући у кристално чистом ваздуху, тишини и крајолику.

Сем неколико километара уређених стаза којима гости безбедно сами могу уживати у чарима планине, водичи Војне установе „Тара“ за госте организују пешачке туре и излете. Од Калуђерских бара, где се налази „Оморика“, релативно брзо и лако може се доћи до неколико видиковаца међу којима је, свакако, најживописнија Бањска стена. Поглед на реку Дрину и језеро Перућац с тог места незаобилазна је слика на свим туристичким каталозима Србије.

Боравак на Тари пружа прилику да се посете знаменитости и туристичке атракције у околини: Митровац, Перућац, језеро Заовине, Мокра гора, Вишеград... У летњем периоду организује се и сплаварење Дрином.

За љубитеље хране и пића из домаће радиности посета Тари одувек је била шанса за уживање у аутентичним специјалитетима кухиње Западне Србије. Најмлађи ће током лета моћи да пробају свеже шумске јагоде или боровнице, слатко, мед и воћне сокове, док они старији неће пропустити прилику да дегустирају надалеко познату „клековачу“.

ПОПУСТ ЗА ВОЈНА ЛИЦА

Да ли због беспарице или неинформисаности, међу гостима хотела „Оморика“ и „Бели бор“ готово је занемарљив број припадника Војске. Према незваничној статистици ове војне установе, тек око три одсто запослених у систему одбра-

не искористило је могућност да по знатно нижим ценама од оних које важе за остале госте проведу одмор на овој планини.

Цена полупансиона за припаднике Војске Србије и чланове њихових породица по особи у хотелу „Оморика“ износи од 1.800 динара у породичној соби, до 4.400 у „председничком“ апартману. Сви гости објеката „Тара“ имају могућност бесплатног коришћења затвореног базена, сауне, спортских терена и фитнес-центра у хотелу „Оморика“.

Цене полупансиона у сличним хотелима на оближњем Златибору су барем двоструко веће. Власници приватних пансиона нуде ноћења с доручком по цени од 20 до 40 евра, док се хотелски смештај у објектима који попут „Оморике“ нуде бројне садржаје не може добити без 4.000 динара и то ван сезоне.

Професионалним припадницима система одбране и њиховим породицама који у „Оморици“, „Белом бору“ или депандансу „Јавор“ проведу седам или више дана, Војна установа „Тара“ нуди могућност плаћања на шест рата административном забраном.

Цене у аперитив бару у холу „Оморике“ доста су ниже од оних у београдским или новосадским кафићима. Домаћа кафа кошта 70 динара, док се „еспreso“ или „нес“ плаћају од 100 до 130 динара. Пива коштају од 140 динара, док се „клековача“ може поручити за 100 динара. Љубитељи слаткиша могу уживати у свакодневно свезим колачима и тортама. Најјефтинија „чоколадна бомбица“, на пример, стаје 90, док за велико парче најскупље „лешник торте“ треба издвојити 190 динара.

Као што је случај и с другим војним угоститељским и туристичким објектима, хотели „Таре“ пример су квалитетне услуге и бриге о гостима. Особље је љубазно и услужно, хигијена је на високом нивоу, а менаџмент је увек спреман да учини уступке како би смештај био удобнији, услуга прилагођена госту и његовим потребама. Сви оброци послужују се по систему „шведског стола“, а пред гостима је у сваком тренутку барем десетак јела и различитих прилога.

У „Оморици“ је стално присутан дежурни лекар, а санитарне контроле у кухињи и трпезарији хотела спроводе се према строгим војним прописима.

Иако је међу припадницима Војске популарнији одлазак на море, одмор на планини представља сасвим разумну алтернативу, нарочито паровима са малом децом. Иако ни сума од нешто мање од 2.000 динара у данашњој ситуацији није безначајан издатак за буџет официра или подофицира, чињеница је да се за тај новац у Србији, а посебно не у Црној Гори или Грчкој, не може добити услуга и садржаји какве нуди „Оморика“.

Премда је број војних лица на Тари веома мали, капацитети хотела, нарочито у сезони, попуњени су готово стопроцентно. Било да је реч о гостима из „цивилства“ или запосленима у систему одбране, гости Војне установе „Тара“ увек долазе поново.

Ваздух на Тари мирише на цвеће и четинаре, а кисеоника је толико да сваки удах представља праву благодат за плућа. Шетња шумом и пропланцима регенерише и дух и тело, па није ни чудо што Тару неки називају зеленом луком, местом где почиње лепота и коме се увек радо враћају. ■

Александар ПЕТРОВИЋ
Снимимо Горан СТАНКОВИЋ

